

**MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI
ALS JOVES DEL MÓN EN OCASIÓ DE LA
XXIV JORNADA MUNDIAL DE LA JOVENTUT 2009**

«Tenim posada l'esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10)

Benvolguts amics,

El proper Diumenge de Rams celebrarem en l'àmbit diocesà la XXIV Jornada Mundial de la Joventut. Mentre ens preparem per a aquesta celebració anual, recordo amb enorme gratitud al Senyor la trobada que vam tenir a Sydney, el juliol de l'any passat. Va ser una trobada inoblidable, durant la qual l'Esperit Sant va renovar la vida de tants joves que hi van acudir des de tots els llocs del món. L'alegria de la festa i l'entusiasme espiritual experimentats en aquests dies van ser un signe eloqüent de la presència de l'Esperit de Crist. Ara ens encaminem cap a la trobada internacional programada per al 2011 a Madrid i que tindrà com a tema les paraules de l'apòstol Pau: «Arrelats i edificats en Crist, sòlids en la fe» (cf. Col 2,7). Tenint en compte aquesta cita mundial de joves, volem fer plegats un camí formatiu, reflexionant el 2009 sobre l'afirmació de sant Pau: «Tenim posada l'esperança en el Déu viu » (1Tm 4,10), i el 2010, sobre la pregunta del jove ric a Jesús: «Mestre bo, què haig de fer per a posseir la vida eterna?» (Mc 10,17).

La joventut, temps d'esperança

A Sydney, la nostra atenció es va centrar en el que l'Esperit Sant diu avui als creients, i concretament a vosaltres, estimats joves. Durant la santa missa final us vaig exhortar a deixar-vos plasmar per ell per a ser missatgers de l'amor diví, capaços de construir un futur d'esperança per a tota la humanitat. Veritablement, la qüestió de l'esperança és al centre de la nostra vida d'éssers humans i de la nostra missió de cristians, sobretot en l'època contemporània. Tots advertim la necessitat d'esperança, però no de qualsevol esperança, sinó d'una esperança sòlida i creïble, com he subratllat en l'encíclica Spe salvi. La joventut, en particular, és temps d'esperances, perquè mira cap al futur amb diverses expectatives. Quan s'és jove s'alimenten ideals, somnis i projectes; la joventut és el temps en què maduren opcions decisives per a la resta de la vida. I potser per això és l'etapa de l'existència en què afloren amb força les preguntes de fons: Per què sóc al món? Quin sentit té viure? Què serà de la meua vida? I també, com aconseguir la felicitat? Per què el sofriment, la malaltia i la mort? Què hi ha més enllà de la mort? Aquestes preguntes són urgents quan ens hem de mesurar amb obstacles que a vegades semblen insuperables: dificultats en els estudis, falta de treball, incomprendiments en la família, crisi en les relacions d'amistat i en la construcció d'un projecte de parella, malalties o incapacitats, manca de recursos adequats a causa de l'actual i generalitzada crisi econòmica i social. Ens preguntem llavors: On podem trobar i com podem mantenir viva en el cor la flama de l'esperança?

A la recerca de la «gran esperança»

L'experiència demostra que les qualitats personals i els béns materials no són suficients per a assegurar aquesta esperança que l'ànim humà cerca constantment. Com he escrit a la citada encíclica Spe salvi, la política, la ciència, la tècnica, l'economia o qualsevol altre recurs material per si sols no són suficients per oferir la gran esperança a què tots aspirem. Aquesta esperança «només pot ser Déu, que abraça l'univers i que ens pot proposar i donar el que per nosaltres mateixos no podem aconseguir» (n. 31). Per això, una de les conseqüències principals de l'oblit de Déu és la desorientació que caracteritza les nostres societats, que es manifesta en la soledat i la violència, en la insatisfacció i en la pèrdua de confiança, arribant fins i tot a la desesperació. Forta i clara és la crida que ens arriba de la paraula de

Déu: «Maleït l'home que confia en els homes i busca qui li faci de braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor! Serà com un matoll de l'Arabà [...] que no es pot habitar» (Jr 17,5-6).

La crisi d'esperança afecta més fàcilment les noves generacions, que en contextos socioculturals mancats de certes, de valors i punts de referència sòlids, han d'afrontar dificultats que semblen superiors a les seves forces. Penso, estimats joves amics, en tants coetanis vostres ferits per la vida, condicionats per una immaduresa personal que és sovint conseqüència d'un buit familiar, d'opcions educatives permissives i llibertàries, i d'experiències negatives i traumàtiques. Per a alguns —i desgraciadament no pocs—, l'única sortida possible és una fugida alienant cap a comportaments perillosos i violents, cap a la dependència de drogues i alcohol, i cap a tantes altres formes de malestar juvenil. Malgrat tot, fins i tot en aquells que es troben en situacions penoses per haver seguit els consells de «mals mestres», no s'apaga el desig del veritable amor i de l'autèntica felicitat. Però, com anunciar l'esperança a aquests joves? Sabem que l'ésser humà troba la seva vertadera realització només en Déu. Per tant, el primer compromís que ens afecta a tots és el d'una nova evangelització que ajudi les noves generacions a descobrir el rostre autèntic de Déu, que és Amor. A vosaltres, estimats joves, que cerqueu una esperança ferma, us dic les mateixes paraules que sant Pau va adreçar als cristians perseguits en la Roma del seu temps: «Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant» (Rm 15,13). Durant aquest any jubilar dedicat a l'Apòstol de les gents, en ocasió del segon mil·lenni del seu naixement, aprenguem d'ell a ser testimonis creïbles de l'esperança cristiana.

Sant Pau, testimoni de l'esperança

Quan es trobava enmig de dificultats i proves de diferent tipus, Pau escrivia al seu fidel deixeble Timoteu: «Tenim posada l'esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10). Com havia nascut en ell aquesta esperança? Per respondre a aquesta pregunta hem de partir de la seva trobada amb Jesús ressuscitat al camí de Damasc. En aquell moment, Pau era un jove com vosaltres, d'uns vint o vint-i-cinc anys, observant de la llei de Moisès i decidit a combatre amb totes les seves forces, fins i tot amb l'homicidi, contra els qui ell considerava enemics de Déu (cf. Ac 9,1). Mentre anava a Damasc per arrestar els seguidors de Crist, una llum misteriosa el va enlluernar i va sentir que algú el cridava pel seu nom: «Saule, Saule, per què em persegueixes?» Caient a terra, va preguntar: «Qui ets, Senyor?» I aquella veu va respondre: «Jo sóc Jesús, el qui tu persegueixes» (cf. Ac 9,3-5). Després d'aquella trobada, la vida de Pau va canviar radicalment: va rebre el baptisme i es va convertir en apòstol de l'evangeli. Al camí de Damasc va ser transformat interiorment per l'Amor diví que havia trobat en la persona de Jesucrist. Un dia arribarà a escriure: «La meua vida terrenal, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va entregar ell mateix per mi» (Ga 2,20). De perseguidor es va transformar en testimoni i missioner; va fundar comunitats cristianes a l'Àsia Menor i a Grècia, recorrent milers de quilòmetres i afrontant tota mena de vicissituds, fins al martiri a Roma. Tot per amor a Crist.

La gran esperança és en Crist

Per a Pau, l'esperança no és només un ideal o un sentiment, sinó una persona viva: Jesucrist, el Fill de Déu. Impregnat en el fons per aquesta certesa, podrà dir a Timoteu: «Tenim posada l'esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10). El «Déu viu» és Crist ressuscitat i present en el món. Ell és la vertadera esperança: Crist que viu amb nosaltres i en nosaltres i que ens crida a participar de la seva mateixa vida eterna. Si no estem sols, si ell és amb nosaltres, encara més, si ell és el nostre present i el nostre futur, per què hem de témer? L'esperança del cristià consisteix

per tant a aspirar al «Regne del cel i la vida eterna com la nostra felicitat, bo i posant la confiança en les promeses del Crist i recolzant, no pas en les nostres forces, sinó en l'auxili de la gràcia de l'Esperit Sant» (*Catecisme de l'Església catòlica, 1817*).

El camí cap a la gran esperança

Jesús, de la mateixa manera que un dia va trobar el jove Pau, vol trobar-se amb cadascun de vosaltres, estimats joves. Sí, abans que un desig nostre, aquesta trobada és un desig ardent de Crist. Però algun de vosaltres em podria preguntar: Com puc trobar-lo jo, avui? O més aviat, de quina manera ell ve cap a mi? L'Església ens ensenya que el desig de trobar el Senyor és ja fruit de la seva gràcia. Quan en la pregària expressem la nostra fe, fins i tot en la foscor el trobem, perquè ell se'ns ofereix. La pregària perseverant obre el cor per acollir-lo, com ho explica sant Agustí: «El nostre Déu i Senyor [...] pretén exercitar amb l'oració els nostres desitjos, i així prepara la capacitat per rebre el que ens ha de donar» (Carta 130,8,17). La pregària és el senyor de l'Esperit que ens fa homes i dones d'esperança, i resar manté el món obert a Déu (cf. Enc. Spe salvi, 34).

Doneu espai en la vostra vida a la pregària. Està bé resar sols, però és més bonic i fructuós fer-ho plegats, perquè el Senyor ens ha assegurat la seva presència quan dues o tres persones es reuneixen en el seu nom (cf. Mt 18,20). Hi ha moltes formes per a familiaritzar-se amb ell; hi ha experiències, grups i moviments, trobades i itineraris per aprendre a pregar i d'aquesta manera créixer en l'experiència de fe. Participeu en la litúrgia a les vostres parròquies i alimenteu-vos abundantment de la paraula de Déu i de la participació activa en els sagraments. Com sabeu, l'eucaristia és centre i cim de l'existència i de la missió de tot creient i de cada comunitat cristiana, sagrament de salvació en què Crist es fa present i ofereix com a aliment espiritual el seu cos i la seva sang per a la vida eterna. Misteri realment inefable! Al voltant de l'eucaristia neix i creix l'Església, la gran família dels cristians, en la qual s'hi entra amb el baptisme i on ens renovem constantment pel sagrament de la reconciliació. Els batejats, a més, reben, mitjançant la confirmació, la força de l'Esperit Sant per a viure com a autèntics amics i testimonis de Crist, mentre que els sagraments de l'orde i del matrimoni els fan aptes per a realitzar les seves tasques apostòliques a l'Església i al món. La unció dels malalts, per últim, ens fa experimentar el consol diví en la malaltia i en el sofriment.

Actuar segons l'esperança cristiana

Si us alimenteu de Crist, estimats joves, i viviu immersos en ell com l'apòstol Pau, no podreu fer altra cosa que parlar d'ell, i fareu el que es pugui perquè els vostres amics i coetanis el coneguin i l'estimin. Convertits en els seus deixebles fidels, estareu preparats per a contribuir a formar comunitats cristianes impregnades d'amor, com aquelles de què parla el llibre dels Fets dels Apòstols. L'Església compta amb vosaltres per a aquesta missió exigent. Que no us facin retrocedir les dificultats i les proves que trobeu. Sigueu pacients i perseverants, vencent la tendència natural dels joves a la rapidesa, a voler obtenir-ho tot immediatament.

Benvolguts amics, com Pau, sigueu testimonis del Ressuscitat. Feu-lo conèixer als qui, joves o adults, estan a la recerca de la «gran esperança» que doni sentit a la seva existència. Si Jesús s'ha convertit en la vostra esperança, comuniquen-ho amb el vostre goig i el vostre compromís espiritual, apostòlic i social. Enganxats per Crist, després d'haver posat en ell la vostra fe i d'haver-li donat la vostra confiança, difongueu aquesta esperança al voltant vostre. Preneu opcions que manifestin la vostra fe; feu veure que heu entès les insídies de la idolatria dels diners, dels béns materials, de la carrera i de l'èxit, i no us deixeu atraure per aquestes falses

il·lusions. No cediu a la lògica de l'interès egoista; al contrari, conreeu l'amor al proïsme i feu l'esforç de posar-vos vosaltres mateixos, amb les vostres capacitats humanes i professionals, al servei del bé comú i de la veritat, sempre disposats «a donar una resposta a tothom qui us demani raó de la vostra esperança» (1Pe 3,15). L'autèntic cristià mai no està trist, encara que hagi d'afrontar proves de diferent tipus, perquè la presència de Jesús és el secret del seu goig i de la seva pau.

Maria, Mare de l'esperança

Sant Pau és per a vosaltres un model d'aquest itinerari de vida apostòlica. Ell va alimentar la seva vida de fe i d'esperança constants, seguint l'exemple d'Abraham, del qual va escriure a la Carta als Romans: «Contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles» (4,18). Sobre aquestes mateixes empremtes del poble de l'esperança —format pels profetes i pels sants de tots els temps— nosaltres continuem avançant vers la realització del Regne, i en el nostre camí espiritual ens acompanya la Mare de Déu, Mare de l'esperança. Ella, que va encarnar l'esperança d'Israel, que va donar al món el Salvador i va romandre, ferma en l'esperança, al peu de la creu, és per a nosaltres model i suport. Maria sobretot intercedeix per nosaltres i ens guia en la foscor de les nostres dificultats vers l'alba radiant de la trobada amb el Ressuscitat. Voldria concloure aquest missatge, estimats joves amics, fent meua una bonica i coneguda exhortació de sant Bernat inspirada en el títol de Maria Stella Maris, Estrella del mar: «Qui sigui que sigueu el qui en l'impetuós corrent d'aquest segle us mireu, fluctuant entre borrasques i tempestats més que caminant per terra, no aparteu els ulls de la resplendor d'aquesta estrella, si voleu no ser ofegat per les borrasques! Si s'aixequen els vents de les temptacions, si ensopegueu amb els esculls de les tribulacions, mireu l'estrella, crideu Maria [...]. En els perills, en les angoixes, en els dubtes, penseu en Maria, invoqueu Maria [...]. Seguint-la, no us desviareu; pregant-li, no desesperareu; pensant en ella, no us perdreu. Si ella us té agafats de la mà no caureu; si us protegeix, res no haureu de témer; no us cansareu si és la vostra guia; arribareu feliçment al port si ella us és propícia» (Homilies en lloança de la Verge Mare, 2,17).

Maria, Estel del mar, guieu els joves d'arreu del món a la trobada amb el vostre Fill diví Jesús, i sigueu la celeste guardiana de la seva fidelitat a l'evangeli i de la seva esperança.

Al mateix temps que us asseguro el meu record quotidià en la pregària per cadascun de vosaltres, estimats joves, us beneixo de cor juntament amb els vostres éssers estimats.

Benedictus pp XVI

Vaticà, 22 de febrer de 2009

**MENSAJE DEL SANTO PADRE BENEDICTO XVI
A LOS JÓVENES DEL MUNDO CON OCASIÓN DE LA
XXIV JORNADA MUNDIAL DE LA JUVENTUD 2009**

«Hemos puesto nuestra esperanza en el Dios vivo» (1 Tm 4,10)

Queridos amigos:

El próximo domingo de Ramos celebraremos en el ámbito diocesano la XXIV Jornada Mundial de la Juventud. Mientras nos preparamos a esta celebración anual, recuerdo con enorme gratitud al Señor el encuentro que tuvimos en Sydney, en julio del año pasado. Un encuentro inolvidable, durante el cual el Espíritu Santo renovó la vida de tantos jóvenes que acudieron desde todos los lugares del mundo. La alegría de la fiesta y el entusiasmo espiritual experimentados en esos días, fueron un signo elocuente de la presencia del Espíritu de Cristo. Ahora nos encaminamos hacia el encuentro internacional programado para 2011 en Madrid y que tendrá como tema las palabras del apóstol Pablo: «Arrraigados y edificados en Cristo, firmes en la fe» (cf. Col 2,7). Teniendo en cuenta esta cita mundial de jóvenes, queremos hacer juntos un camino formativo, reflexionando en 2009 sobre la afirmación de san Pablo: «Hemos puesto nuestra esperanza en el Dios vivo» (1Tm 4,10), y en 2010 sobre la pregunta del joven rico a Jesús: «Maestro bueno, ¿qué haré para heredar la vida eterna?» (Mc 10,17).

La juventud, tiempo de esperanza

En Sydney, nuestra atención se centró en lo que el Espíritu Santo dice hoy a los creyentes y, concretamente a vosotros, queridos jóvenes. Durante la Santa Misa final os exhorté a dejaros plasmar por Él para ser mensajeros del amor divino, capaces de construir un futuro de esperanza para toda la humanidad. Verdaderamente, la cuestión de la esperanza está en el centro de nuestra vida de seres humanos y de nuestra misión de cristianos, sobre todo en la época contemporánea. Todos advertimos la necesidad de esperanza, pero no de cualquier esperanza, sino de una esperanza firme y creíble, como he subrayado en la encíclica *Spe salvi*. La juventud, en particular, es tiempo de esperanzas, porque mira hacia el futuro con diversas expectativas. Cuando se es joven se alimentan ideales, sueños y proyectos; la juventud es el tiempo en el que maduran opciones decisivas para el resto de la vida. Y tal vez por esto es la etapa de la existencia en la que afloran con fuerza las preguntas de fondo: ¿Por qué estoy en el mundo? ¿Qué sentido tiene vivir? ¿Qué será de mi vida? Y también, ¿cómo alcanzar la felicidad? ¿Por qué el sufrimiento, la enfermedad y la muerte? ¿Qué hay más allá de la muerte? Preguntas que son apremiantes cuando nos tenemos que medir con obstáculos que a veces parecen insuperables: dificultades en los estudios, falta de trabajo, incomprensiones en la familia, crisis en las relaciones de amistad y en la construcción de un proyecto de pareja, enfermedades o incapacidades, carencia de recursos adecuados a causa de la actual y generalizada crisis económica y social. Nos preguntamos entonces: ¿Dónde encontrar y cómo mantener viva en el corazón la llama de la esperanza?

En búsqueda de la «gran esperanza»

La experiencia demuestra que las cualidades personales y los bienes materiales no son suficientes para asegurar esa esperanza que el ánimo humano busca constantemente. Como he escrito en la citada encíclica *Spe salvi*, la política, la ciencia, la técnica, la economía o cualquier otro recurso material por sí solos no son suficientes para ofrecer la gran esperanza a la que todos aspiramos. Esta esperanza

«sólo puede ser Dios, que abraza el universo y que nos puede proponer y dar lo que nosotros por sí solos no podemos alcanzar» (n. 31). Por eso, una de las consecuencias principales del olvido de Dios es la desorientación que caracteriza nuestras sociedades, que se manifiesta en la soledad y la violencia, en la insatisfacción y en la pérdida de confianza, llegando incluso a la desesperación. Fuerte y clara es la llamada que nos llega de la Palabra de Dios: «Maldito quien confía en el hombre, y en la carne busca su fuerza, apartando su corazón del Señor. Será como un cardo en la estepa, no verá llegar el bien» (Jr 17,5-6).

La crisis de esperanza afecta más fácilmente a las nuevas generaciones que, en contextos socio-culturales faltos de certezas, de valores y puntos de referencia sólidos, tienen que afrontar dificultades que parecen superiores a sus fuerzas. Pienso, queridos jóvenes amigos, en tantos coetáneos vuestros heridos por la vida, condicionados por una inmadurez personal que es frecuentemente consecuencia de un vacío familiar, de opciones educativas permisivas y libertarias, y de experiencias negativas y traumáticas. Para algunos –y desgraciadamente no pocos–, la única salida posible es una huída alienante hacia comportamientos peligrosos y violentos, hacia la dependencia de drogas y alcohol, y hacia tantas otras formas de malestar juvenil. A pesar de todo, incluso en aquellos que se encuentran en situaciones penosas por haber seguido los consejos de «malos maestros», no se apaga el deseo del verdadero amor y de la auténtica felicidad. Pero ¿cómo anunciar la esperanza a estos jóvenes? Sabemos que el ser humano encuentra su verdadera realización sólo en Dios. Por tanto, el primer compromiso que nos atañe a todos es el de una nueva evangelización, que ayude a las nuevas generaciones a descubrir el rostro auténtico de Dios, que es Amor. A vosotros, queridos jóvenes, que buscáis una esperanza firme, os digo las mismas palabras que san Pablo dirigía a los cristianos perseguidos en la Roma de entonces: «El Dios de la esperanza os colme de todo gozo y paz en vuestra fe, hasta rebosar de esperanza por la fuerza del Espíritu Santo» (Rm 15,13). Durante este año jubilar dedicado al Apóstol de las gentes, con ocasión del segundo milenio de su nacimiento, aprendamos de él a ser testigos creíbles de la esperanza cristiana.

San Pablo, testigo de la esperanza

Cuando se encontraba en medio de dificultades y pruebas de distinto tipo, Pablo escribía a su fiel discípulo Timoteo: «Hemos puesto nuestra esperanza en el Dios vivo» (1 Tm 4,10). ¿Cómo había nacido en él esta esperanza? Para responder a esta pregunta hemos de partir de su encuentro con Jesús resucitado en el camino de Damasco. En aquel momento, Pablo era un joven como vosotros, de unos veinte o veinticinco años, observante de la ley de Moisés y decidido a combatir con todas sus fuerzas, incluso con el homicidio, contra quienes él consideraba enemigos de Dios (cf. Hch 9,1). Mientras iba a Damasco para arrestar a los seguidores de Cristo, una luz misteriosa lo deslumbró y sintió que alguien lo llamaba por su nombre: «Saulo, Saulo, ¿por qué me persigues?». Cayendo a tierra, preguntó: «¿Quién eres, Señor?». Y aquella voz respondió: «Yo soy Jesús, a quien tú persigues» (cf. Hch 9,3-5). Después de aquel encuentro, la vida de Pablo cambió radicalmente: recibió el bautismo y se convirtió en apóstol del Evangelio. En el camino de Damasco fue transformado interiormente por el Amor divino que había encontrado en la persona de Jesucristo. Un día llegará a escribir: «Mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por mí» (Ga 2,20). De perseguidor se transformó en testigo y misionero; fundó comunidades cristianas en Asia Menor y en Grecia, recorriendo miles de kilómetros y afrontando todo tipo de vicisitudes, hasta el martirio en Roma. Todo por amor a Cristo.

La gran esperanza está en Cristo

Para Pablo, la esperanza no es sólo un ideal o un sentimiento, sino una persona

viva: Jesucristo, el Hijo de Dios. Impregnado en lo más profundo por esta certeza, podrá decir a Timoteo: «Hemos puesto nuestra esperanza en el Dios vivo» (1 Tm 4,10). El «Dios vivo» es Cristo resucitado y presente en el mundo. Él es la verdadera esperanza: Cristo que vive con nosotros y en nosotros y que nos llama a participar de su misma vida eterna. Si no estamos solos, si Él está con nosotros, es más, si Él es nuestro presente y nuestro futuro, ¿por qué temer? La esperanza del cristiano consiste por tanto en aspirar «al Reino de los cielos y a la vida eterna como felicidad nuestra, poniendo nuestra confianza en las promesas de Cristo y apoyándonos no en nuestras fuerzas, sino en los auxilios de la gracia del Espíritu Santo» (Catecismo de la Iglesia católica, 1817).

El camino hacia la gran esperanza

Jesús, del mismo modo que un día encontró al joven Pablo, quiere encontrarse con cada uno de vosotros, queridos jóvenes. Sí, antes que un deseo nuestro, este encuentro es un deseo ardiente de Cristo. Pero alguno de vosotros me podría preguntar: ¿Cómo puedo encontrarlo yo, hoy? O más bien, ¿de qué forma Él viene hacia mí? La Iglesia nos enseña que el deseo de encontrar al Señor es ya fruto de su gracia. Cuando en la oración expresamos nuestra fe, incluso en la oscuridad lo encontramos, porque Él se nos ofrece. La oración perseverante abre el corazón para acogerlo, como explica san Agustín: «Nuestro Dios y Señor [...] pretende ejercitar con la oración nuestros deseos, y así prepara la capacidad para recibir lo que nos ha de dar» (Carta 130,8,17). La oración es don del Espíritu que nos hace hombres y mujeres de esperanza, y rezar mantiene el mundo abierto a Dios (cf. Enc. Spe salvi, 34).

Dad espacio en vuestra vida a la oración. Está bien rezar solos, pero es más hermoso y fructuoso rezar juntos, porque el Señor nos ha asegurado su presencia cuando dos o tres se reúnen en su nombre (cf. Mt 18,20). Hay muchas formas para familiarizarse con Él; hay experiencias, grupos y movimientos, encuentros e itinerarios para aprender a rezar y de esta forma crecer en la experiencia de fe. Participad en la liturgia en vuestras parroquias y alimentaos abundantemente de la Palabra de Dios y de la participación activa en los sacramentos. Como sabéis, culmen y centro de la existencia y de la misión de todo creyente y de cada comunidad cristiana es la Eucaristía, sacramento de salvación en el que Cristo se hace presente y ofrece como alimento espiritual su mismo Cuerpo y Sangre para la vida eterna. ¡Misterio realmente inefable! Alrededor de la Eucaristía nace y crece la Iglesia, la gran familia de los cristianos, en la que se entra con el Bautismo y en la que nos renovamos constantemente por el sacramento de la Reconciliación. Los bautizados, además, reciben mediante la Confirmación la fuerza del Espíritu Santo para vivir como auténticos amigos y testigos de Cristo, mientras que los sacramentos del Orden y del Matrimonio los hacen aptos para realizar sus tareas apostólicas en la Iglesia y en el mundo. La Unción de los enfermos, por último, nos hace experimentar el consuelo divino en la enfermedad y en el sufrimiento.

Actuar según la esperanza cristiana

Si os alimentáis de Cristo, queridos jóvenes, y vivís inmersos en Él como el apóstol Pablo, no podréis por menos que hablar de Él, y haréis lo posible para que vuestros amigos y coetáneos lo conozcan y lo amen. Convertidos en sus fieles discípulos, estaréis preparados para contribuir a formar comunidades cristianas impregnadas de amor como aquellas de las que habla el libro de los Hechos de los Apóstoles. La Iglesia cuenta con vosotros para esta misión exigente. Que no os hagan retroceder las dificultades y las pruebas que encontréis. Sed pacientes y perseverantes, venciendo la natural tendencia de los jóvenes a la prisa, a querer obtener todo y de inmediato.

Queridos amigos, como Pablo, sed testigos del Resucitado. Dadlo a conocer a quienes, jóvenes o adultos, están en busca de la «gran esperanza» que dé sentido a su existencia. Si Jesús se ha convertido en vuestra esperanza, comunicadlo con vuestro gozo y vuestro compromiso espiritual, apostólico y social. Alcanzados por Cristo, después de haber puesto en Él vuestra fe y de haberle dado vuestra confianza, difundid esta esperanza a vuestro alrededor. Tomad opciones que manifiesten vuestra fe; haced ver que habéis entendido las insidias de la idolatría del dinero, de los bienes materiales, de la carrera y el éxito, y no os dejéis atraer por estas falsas ilusiones. No cedáis a la lógica del interés egoísta; por el contrario, cultivad el amor al prójimo y haced el esfuerzo de poner os vosotros mismos, con vuestras capacidades humanas y profesionales al servicio del bien común y de la verdad, siempre dispuestos a dar respuesta «a todo el que os pida razón de vuestra esperanza» (1 P 3,15). El auténtico cristiano nunca está triste, aun cuando tenga que afrontar pruebas de distinto tipo, porque la presencia de Jesús es el secreto de su gozo y de su paz.

María, Madre de la esperanza

San Pablo es para vosotros un modelo de este itinerario de vida apostólica. Él alimentó su vida de fe y esperanza constantes, siguiendo el ejemplo de Abraham, del cual escribió en la Carta a los Romanos: «Creyó, contra toda esperanza, que llegaría a ser padre de muchas naciones» (4,18). Sobre estas mismas huellas del pueblo de la esperanza –formado por los profetas y por los santos de todos los tiempos– nosotros continuamos avanzando hacia la realización del Reino, y en nuestro camino espiritual nos acompaña la Virgen María, Madre de la Esperanza.

Ella, que encarnó la esperanza de Israel, que donó al mundo el Salvador y permaneció, firme en la esperanza, al pie de la cruz, es para nosotros modelo y apoyo. Sobre todo, María intercede por nosotros y nos guía en la oscuridad de nuestras dificultades hacia el alba radiante del encuentro con el Resucitado. Quisiera concluir este mensaje, queridos jóvenes amigos, haciendo mía una bella y conocida exhortación de San Bernardo inspirada en el título de María Stella maris, Estrella del mar: «Cualquiera que seas el que en la impetuosa corriente de este siglo te miras, fluctuando entre borrascas y tempestades más que andando por tierra, ¡no apartes los ojos del resplandor de esta estrella, si quieres no ser oprimido de las borrascas! Si se levantan los vientos de las tentaciones, si tropiezas con los escollos de las tribulaciones, mira a la estrella, llama a María... En los peligros, en las angustias, en las dudas, piensa en María, invoca a María... Siguiéndola, no te desviarás; rogándole, no desesperarás; pensando en ella, no te perderás. Si ella te tiene de la mano no caerás; si te protege, nada tendrás que temer; no te fatigarás si es tu guía; llegarás felizmente al puerto si ella te es propicia» (Homilías en alabanza de la Virgen Madre, 2,17).

María, Estrella del mar, guía a los jóvenes de todo el mundo al encuentro con tu divino Hijo Jesús, y sé tú la celeste guardiana de su fidelidad al Evangelio y de su esperanza.

Al mismo tiempo que os aseguro mi recuerdo cotidiano en la oración por cada uno de vosotros, queridos jóvenes, os bendigo de corazón junto a vuestros seres queridos.

Benedictus pp XVI

Vaticano, 22 de febrero de 2009.